

В О Й Н А

С богомъ!
— Сбогомъ!..

И тя стисна ржката му, за да докаже, че е готова да понесе раздѣлата, и тръгна отначало съ бързи крачки, после постепенно забавяше хода си, надѣвайки се, че той и този път ще я догони, както правѣше другъ път. Бѣше сигурна, че той не може да се раздѣли съ нея, не може да я забрави.

Каза „сбогомъ“, но въ сѣщия моментъ можеше да го цѣлуне.

Не чуваше стѣпки следъ себе си. Поспрѣ се, обърна се: нѣмаше го.

Само снѣгътъ си валѣше.

Този пътъ той се отдалечи смѣло, чувствуваше се силенъ и сигуренъ, че нѣма да тича подире ѝ, да ѝ обещава много, да плаче дори, докато успѣе да я склони.

Бързаше — спокоенъ и решенъ.

Мислѣше си, какъ отново ще се върне между приятелитѣ си, като победителъ следъ дълга война.

Още отъ началото на войната той бѣше пленникъ. Тю, позоръ! — Той плю върху снѣга.

Тази вечеръ каза пръвъ „сбогомъ“ и свършено.

Повече отъ сто пъти се караха, подозираха, раздѣляха и скланяха отново да се срѣщатъ, поне така, само като добри приятели, познати, и после пакъ ставаха отново любовници.

Тя стискаше малката дланъ на дѣсната си ржка въ юмрукъ, прехапваше долната си устна, и